

Tingets Tilslutning dertil allerede er given gennem det Svar, som i Gaar blev overbragt Hans Majestæt Kongen. Men det, jeg ønsker at fremhæve, er det, at den højtærede Konseilspræsident sagde: Vi skulle søge de sagkyndiges Bistand, vi skulle høre deres Raad, men vi skulle ikke lade dem raade. Det vil altsaa sige: Rigsdagens Beslutninger skulde være helt og fuldt tvangfri, Folkets Repræsentanter træffe deres endelige Afgørelse efter egen vunden Overbevisning. I denne Anerkendelse af Rigsdagens, Folkerepresentationens fri Votum gives der Plads, saa forekommer det mig, for en frugtbringende Vekselvirkning mellem Sagkundskabens Raad og Folkerepresentationens Overvejelse. Det glædede mig, og jeg er sikker paa, at det glædede alle Venstremænd at høre den højtærede Konseilspræsident udtale det. Jeg tager ogsaa det som et lykkeligt Varsel om en heldig Form for Arbejde i den Fremtid, vi gaa i Møde.

Philipsen: Ligesom det ærede Medlem, der nu satte sig, vil jeg begynde mine Bemærkninger med at udtale, at Folketinget gennem sin Behandling af denne Finanslov vil lægge sin Tillid over for den ny Regering for Dagen. Fra en Side, der ikke udtalte sig saa uvelvillig over for den nuværende Regering, blev der forleden Dag udtalt, at man vilde se Ministeriets Gerninger, før man viste det Tillid. Jeg tror, at Flertallet i denne Sal med en nogen anden Vending vil sige: Vi ville i Gerningen vise, at vi nære Tillid til denne Regering først og fremmest ved Behandlingen af Finansloven sagligt, men og formelt. Jeg tror, at det har været en Skade for den saglige Behandling af vore Finanslove, at tidligere Behandlinger over for tidligere Regeringer have været prægede ikke af Tillid, men af Mistillid. Det har haft Følger med Hensyn til Finanslovens Indhold, navnlig ogsaa i Finanslovens store Linier. Man er kommen for meget bort fra dette, at Finanslovbehandlingen skulde være en Overvejelse af samtlige Landets og Folkets almindelige økonomiske Forhold, en Overvejelse af, hvilke Indtægter der nødvendigvis burde paaregnes, og hvilke Udgifter disse Indtægter tilode at afholde. Jeg tror, at vi nu efter mange Aars Forløb atter ville komme ind i et sundere og rigtigere Spor. Det er sikkert alle eller det overvejende Antal Medlemmers Ønske, at vi skulde komme ind paa en mere sparsommelig, mere økonomisk Politik ved Behandlingen af vore

Budgetter. Det aflagte Statsregnskab maner tilstrækkelig derom. Det er jo i øvrigt saa, som den højtærede Finansminister sagde ved Finanslovens Forelæggelse, at vore Finansers Tilstand i og for sig er sund. Det er sundt, naar man selv i et vanskeligt Aar som det sidst afsluttede har kunnet anvende af de løbende Indtægters Overskud over de løbende Udgifter et saa stort Beløb, som man har været i Stand til, til Dækning af ekstraordinære Udgifter, og sammenligner man dette med f. Eks. vore Kommuneres Regnskabsaflæggelse, viser vor Stathusholdnings Sundhed sig i et særligt Lys, idet jo nemlig i Kommunerne ikke blot alle de Udgifter, som findes paa § 27, vilde anses for hjemlede til at afholdes af ekstraordinære Indtægter, Forbrug af Kapitaler eller Optagelse af Laan, men ogsaa det meste af de overordentlige Statsudgifter, som findes paa § 26, er af den Art, at Udgifter af tilsvarende Karakter i Kommunerne afholdes af ekstraordinære Indtægter ved Forbrug af Kapital eller Optagelse af Laan. Men det har jo her i Danmarks Statshusholdning altid været en fast Tradition, at de skulde og burde kun afholdes af de regelmæssige Indtægter, og det er ogsaa blevet holdt. Vi føle altsaa, at der vil være Rimelighed for en mere sober Finanshusholdning. Det er jo nemlig ikke gjort med, at det enkelte Aar dækkes uden Underskud. Vi vide alle sammen, at i normale Aar er det vor Pligt ikke blot at dække Underskuddet, men ogsaa at lægge noget til Side til onde Tider. Saadanne onde Tider ville komme i ethvert Folks Liv. De kunne komme paa en mere alvorlig Maade i Form af krigerske Begivenheder; vi haabe jo, at Landet stedse skal blive bevaret derfor, men de kunne ogsaa komme i Form af økonomiske Kriser, og der er jo mange sagkyndige, som spaa saadanne Krisetider for vort Lands Økonomi i de nærmeste Aar. Det vilde sikkert have været ønskeligt, om vi havde været i Stand til at samle Midler til at afbøde saadanne Kriser i de gunstige Aar, som have været, medens Situationen nu har været den, at vi ikke have opsamlet just i de nærmest foregående Aar saadanne Midler. Det vil jo i Fremtiden stille sig anderledes; der vil ikke være nogen Frygt for fra Folketingets Side eller fra Rigsdagens Side i det hele taget at lægge Midler til Opbevaring i et grundlovtro Ministeriums Haand; vi vide, at disse Midler ikke blive opsamlede som Driftsfond til fremtidige Provisorier. Der vil omvendt, hvis man